

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

Σκηνή δευτέρα.
ΔΙΚΑΙΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ.

ACTVS IV. SCENA II.

IUSTVS, CARIO.

B I S E T V S. Δίκαμος ἀνὴρ μετὰ τριβωνίου, καὶ παλαμῶν ὑποδημάτων προσέρχεται τὸν Πλούτην ζή-

τήσων, ἵνα ταῦτα ταχέως ἀφαιρήσῃ, καὶ λαμπρὰ δῶρα αὐτῷ χρευσθήσεται διδοῦν, ὅτι δι' ἐκείνον ἦδ' ἠξία πίνης ἐπλούτη.

Δι. **Ε** Που μετ' ἐμοῦ παρδάσειον, ἵνα πρὸς τὸν θεόν

S Equere me puer, ut hunc eamms ad Deum.
C A. Quis isthic, qui ad nos recta contendit via?

Ἰωμῶν. Καρ. ἔα τίς ἐσθ' ὁ θεοσιῶν οὐβός;

I V. Vir antehac miser, at nunc beatus illicò.

Δι. Ἀνὴρ πρῶτερον μὲν ἀθλιός, νῦν δ' εὐτυχής.

C A. Apparet te virum bonum esse, nam mihi Talis videre. **I** V. omnino. **C** A. quid vis tibi?

Καρ. Δῆλον ὅτι τῶν χρησίων τις ὡς εἰσικας εἶ.

I V. Deo

Δι. Μάλισ'. Καρ. ἐπειτα τοῦ δή. Δι. πρὸς τὸν θεόν

V estro mihi cōuento opus est. Namque ingentiū Bonorū is autor est mihi. Ego enim cūm, à patre

Ἡκω. μεγάλων γὰρ μου εἰν ἀγαθῶν ἀπύθ.

C Mihi relictam olim, accepissem substantiam, Satis amplam: amicos in re dubia opis indigos, Meis fortunis iuui liberaliter:

Εγὼ γὰρ ἰκανῶς ἔστιν ὡδὸν τοῦ πατρὸς λαβῶν, ἐπήρκειν τοῖς θεομύθοις τῶν φίλων,

Ratus hoc in vita mihi fore apprime utile.

Εἶναι νομίζων χρησίμων πρὸς τὸν εἶον.

C A. Annon tuacitò defecit pecunia?

Καρ. Ἡπου σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρημάτα.

I V. Planissimè. **C** A. annon tu inde factus es miser?

Δι. Κομιδῆ μὲν εἶν. Καρ. εἰ μὲν μὴ ταῦτ' ἦεν ἀθλιότης;

I V. Videlicet. Nam ego spem firmam conceperā, Eos, quos mihi demernissem beneficiis,

Δι. Κομιδῆ μὲν εἶν καὶ γὰρ μὲν ἄμωλυ εἰς τίως

S i quando mala fors feriet, ut indigerem ego Ipse, mihi amicos fore longè certissimos.

Εὐηργέτησα θεομύθους, ἔξεν φίλους

A t illi, sicubi occurrebant in via,

Ὅπως βεβαίως, εἰ δεηθεῖν ποτέ.

P rotenus in aliam deflectebant: ut suo Aspectu ne quidem dignarentur inopem.

Οἱ δ' ἔξετρεποντο, κοῦκ ἐδόκων ὄραν μ' ἐπ.

Σχόλια. Εἶπε μετ' ἐμοῦ παρδάσειον.] κορωνίς ἐτέρα ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης. οἱ δ' ἐστὶν οἱ ἰαμβεὶ οἱ ἀπὸ τῆς ἀκατάληκτοῦ. κ. ὡν πλεωταῖος, χρευσθήσεται γ' ἡμεῖς δὲ ἀρα πρὸ θεῶν φέρων. ὅτι πρὸ τέλει κορωνίς. Εἶπε μετ' ἐμοῦ.] Πλάτῳ Μενεξένω. ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις ἀκολουθεῖ μετ' ἐμοῦ. Ἀνὴρ πρῶτερον μὲν ἀθλιός.] δίκαμος ἀνὴρ πρῶτερον πενιθέρης ἢ ἀφελέγεται ἢ ὁ χρεμύλος ἢ ὁ οὐκ ἐπίτιμος.

δῆλον ὅτι, hoc in loco hæc verba non explanant, sed confirmant, certè, dubio procul. ὡς εἰσικας, ut appares & videris. Si is es, quem præ te fers: nam externa fronti non semper habenda fides. Est

G E R A R D V S. Παρδάσειον,] non de seruulo dici, sed de puero huius hominis iusti placet accipi. Si enim de seruo diceretur, potius dixisset εἶπε μοι, id est, sequere me, quàm μετ' ἐμοῦ, nec enim vult pater ut filius suus sentiat à Pluto bona ipsis esse, quæ utriusque erunt communia, ita consentaneum est, ut communibus votis Deo gratos se testentur. Quod si cui n agis h bet, ut de seruulo dicatur, non magnopere refragabor. utrumlibet fuerit, inducitur κωρὸν πρὸς ἄπην, id est, muta persona, nam in hac scena ceteris loquentibus tacebit. Ideo autem adiicitur, ut intelligatur, quòd, egressus domo sua hic iustus, ire intendat. τὸν θεόν. Articulus excellentiam notat: magnum illum, & celeberrimum Deum cuius nomen apud omnes innotuit. ἔα. Quemadmodum ἄγω & φέρω de suis imperatiuis ἀγε & φέρε aduerbia formant, sic ab ἔα fit imperatiuum ἔα, συγχωρήσον, id est sine, quod migrat in aduerbium hominis se continentis, & ad aliquid considerandum se componentis.

E xterna fronti non semper habenda fides. Est εἰσικας perfectum medium Atticum de quo supra: pro presenti ponitur. μάλισ' α. Minimè erras, probus vir sum: quod ideo de se prædicat, ne à Pluto arceatur. τοῦ δή; τοῦ pro τίως, qua re indiges, id est, quid te mouet ut huc ad nos venias? Antea dixit τοῦ χρεῖν καὶ τοῦ θεομύθους ἦλθε. Quid quaerens, cuius rei gratia. με. τῶν ἐμῶν, ἰκανῶς ἔστιν, tantum facultatum, quantum homini libero debet esse satis. Italoquitur quimodestus est, Arrogans ostentator suas opes cum Cræsi opibus comparasset. Eodem & æquè modesto animo ait, ἐπήρκειν sic subministrabam, ut contentos amicos esse oporteret. τῶν φίλων pro τοῖς φίλοις. χρησίμων. Si vera sunt quæ scribit Plato, εἰσικας ἢ μὲν ἀχ' αὐτῶν μόνον γέγονεν. Nemo nostrum natus est sibi tantum. Si qua vultz audiantur, ἀνεγκλιότερος πυρός & ὑδάτος ὁ φίλος, Magis necessarius est amicus, quàm ignis & aqua. Rursam, oportere etiam ἀχ' τῶν φίλων κοινὰ εἶν. Id est, & incommoda amicorum communia esse: quis non studeat amicis sua impartiri, & suppeditare? Et re vera id fieri ita oportet, verè amicis, non autem iis de quibus dici solet. Ζεῖ χύτρα, ζῆ φίλια. Feruet olla, viget amicitia. ἦδ' pro ἦδ' α, quod ab ἄολibus manauit, qui secundis personis in se exeuntibus

δα adii-